

El cel endormiscat tenyeix de gris el meu matí. És massa d'hora. He tancat la porta de casa i he sortit al carrer. Tu encara dorms, de ben segur, i uns tímids raigs de sol s'escolen per l'escletxa del finestral i, frisosos del teu cos, et fan l'amor, pintant l'habitació amb tons molt càlids. Estic plena de tu. Baixo el carrer a ulls mig clucs i el traç tremolós dels núvols va dibuixant, a cada pas, els edificis que m'envolten. Tot és silenci avui i jo em mesclo amb el silenci de l'avui quan sé que el meu silenci ets tu. No he dormit aquesta nit i em desdibuixo. Sóc com aigua transparent i tu, quan et despertis, seràs el meu pigment i junts farem d'aquest matí tenyit de gris una aquarel·la plena de vida. Però és d'hora encara. Tot dorm encara. I jo, que encara no he dormit, em perdo carrer avall i ballo amb un refilet de vent i esdevenim jo i ell d'un blau intens i em sento viva. I ara giravoltem, ballem un vals i el vent són els teus braços. M'aturo i veig el nostre reguitzell de passos. Tot té la teva pinzellada avui. Com cada avui, tot té la teva pinzellada. I tu que dorms i que els somnis se t'embullen als cabells i jo que m'embullaria entre cabells i somnis. I et faria l'amor, un altre cop, que vull fer-te l'amor també entre somnis.

Giro cantonada i un nou carrer en clarobscur. La dolça obscuritat que ho taca tot ara que dorms i la dòcil claror que s'esdevé en recordar-te. I un vermell visceral palpita amb força dintre meu, però aviat es converteix en un tornassolat calmós de grocs i taronges. Que et vull pintar de taronja, avui. Vull esbossar-te amb calma. Descobrir quins són els teus pinzells i aprendre a distingir els teus traços. I equivocar-me. Equivocar-me molt. I que m'enganyis. Que m'enganyis amb piadosos trompe-l'oeil per por de tornar-te massa fràgil. Però els teus esbarzers esquerps esdevindran tendres lilàs quan jo m'hi atansi. I et trobaré tot nu, rere els lilàs i serà la tarda. I no m'agradaràs, segur. No t'ho he dit mai que a mi l'impressionisme no m'agrada? És massa fugisser, s'escapa massa ràpid de les mans, talment com tu sempre t'escapes. I t'escaparàs, segur, i jo et perseguiré vora els lilàs. I te'n riuràs de mi i jo també riuré i et deixaràs caçar i jo que et caçaré. I tornarà a ser avui i jo que seré aigua transparent i tu seràs de nou el meu pigment i junts farem d'aquest matí tenyit de gris una aquarel·la plena de vida.

Sóc a la plaça. Buida com ara, sembla un gran quadre per pintar, gargotejat maldestrament per un grapat de fulles seques que s'hi barallen. I a mi és el teu dormir inconscient que em gargoteja ara. Però és d'hora. Massa d'hora. I tu dorms plàcidament mentre et bressola la llum tènue de trenc d'alba. I tots els meus gargots moren en mi, que mai t'he volgut dir que el meu desig encès sovint em gargoteja... Que mai t'he fet saber el que és un clarobscur, que sempre t'he explicat que l'impressionisme m'impressiona. Travesso la plaça, just pel mig, i el meu caminar ingràvid es difumina amb el crec-crec que fan les fulles. I rere el paisatge trencadís

d'aquesta plaça òrfena, la persiana del cafè grinyola. Massa d'hora. Tot dorm encara. Però el cafè és molt matiner, que a tothom li cal cafè per despertar-se. I jo que estic desperta de fa hores, que no he dormit aquesta nit i em desdibuixo, ressegueixo les tauletes de l'entrada (aquelles que un matí van esmorzar-nos).

Ja sóc dins el cafè i tot fa una olor dolça. Just la mateixa olor que ha matisat sovint els nostres cossos. El reflex d'una dona esfilagarsada em pregunta que què vols i jo responc ràpidament que dos croissants i ella que me'ls embolica. I tinc la pell tan transparent —com l'aigua que es barreja amb el pigment— que penso que potser t'ha vist a tu comprant croissants i que jo no he estat res més que una fina capa de vernís que ningú nota. Ja sóc fora el cafè i és massa d'hora. Travesso la plaça just pel mig i refaig tots els meus passos. I erro pel carrer del clarobscur i em perdo entre lilàs i ballo a contrallum un vals, mentre els teus esbarzers tornen a esgarrapar-me. Enfilo el meu carrer i el traç tremolós dels núvols trenca el cel gris per a dibuixar-te. I ara et sé tan a prop que el meu desig encès em gargoteja. I em vaig fent miques.

Obro la porto de casa i tu que obres els ulls, de ben segur. I et deixes acaronar suaument pels dòcils regalims de llum que s'han escolat pel finestral, just a trenc d'alba. El teu cos, ara mestís d'ombra i claror, es torna una pintura encegadora. Pres encara de la son, t'endreces els cabells i ja tens les mans plenes de somnis. I et recompons enèrgic. I retalles la penombra amb el teu nu esplèndid. I obres de bat a bat els porticons del finestral i un nou matí t'irisa. Fa un sol que espanta. I jo ara et desitjo més intensament que mai i vull acolorir el matí tot d'aquarel·la. Però, banyada en una solitud perversa, m'empasso un rere l'altre els dos croissants i els suco en aquarel·la. I ploro verds. I m'ennuego amb violetes. I vomito els roses estridents que sovint m'omplen dels teus fantasmes. I avui, com cada avui, estriparé el llenç on t'he pintat i, essent jo el meu propi llenç, m'estriparé amb força. Amb repugnància. Com un vell pintor que, fatigat per moltes nits sense dormir, estripa irós la seva obra mestra. Perquè tampoc avui, com cap avui, has volgut ser el meu pigment i jo torno a ser l'aigua transparent de matins grisos. Demà m'esborro.